

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد همه سر به سر تن به کشتن دهیم
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Martyrs

جانبازان

اکبر نوروزی
22 نومبر 2024

به یاد فراموش نشدنی جان های شیفته دهه ۶۰



"ما زندانیان خسته این خاک نیستیم

زندانیان خسته این خاک دیگرند

زندانیان خسته این خاک، در بند کارخانه و کار ستمگرند

انبوه سرخ رنجبران امروز زندانیان خسته زندان کشورند

ما زندانیان خسته این خاک نیستیم "

شاعر فدائی، سعید سلطانیپور

تابستان هر سال یادآور یکی از وحشیانه‌ترین کشتارهای رژیم دار و شکنجه جمهوری اسلامی در سال ۱۳۶۰ تا ۱۳۶۲ و کشتارهای سیستماتیک و سازمان یافته علیه زندانیان سیاسی در سال ۱۳۶۷ کشورمان می‌باشد.

در سالگرد این جنایت تاریخی، خانواده‌های دلیر و داغ دیده قتل عام دهه شصت با وجود همه سرکوب‌ها، تهدیدها و بگیر و ببندها، با هر چه در توان دارند، یاد و راه عزیزانشان را گرامی می‌دارند. بدون شک وظیفه همه انسان‌های آزادخواه و مبارز است که در زنده نگه داشتن یاد و خاطره بهترین فرزندان این مرز و بوم را که از دل مبارزات مردم ما برخاستند و به دست دژخیمان حاکم، شکنجه و جان باختند و عاشقانه از آرمان‌های آزادی، دموکراسی و سوسیالیسم دفاع کردند، پاس بدارند و از همه مهم‌تر با عهد مبارزاتی خود، ادامه دهنده مبارزه و نسل دیگری از سلاله عاشقان باشیم. بدون هیچ تردیدی، کشتارهای جنون آمیز رژیم جنایتکار حاکم، زخمی عمیق و فراموش نشدنی بر پیکر جنبش انقلابی مردم ما بر جای گذاشت، به طوریکه در طول چند ماه نسلی از بهترین، جسورترین و آگاه ترین انسان‌های کشورمان را به جرم مبارزه برای آزادی، برابری و دموکراسی، به ردیالنه‌ترین و وحشیانه‌ترین شکل به قتل رساندند. کشتار هزاران، جان‌های شیفته که بدون کمترین برخورداری از حقوق انسانی، بدون محاکمه و یا بدون وداع با عزیزان و وابستگان‌شان به دار کشیده شدند. کفتارهای خونخوار رژیم دار و شکنجه برای پوشاندن جنایت تاریخی خود، بلافاصله پس از کشتارهای ددمنشانه، اجساد قربانیان را در بیابان‌ها و "خاوران"های شهرهای کشور به صورت جمعی دفن کردند. جلادان حاکم، اگر چه با این نسل کشی از قبل تدارک دیده شده، هر چند برای مدتی، موفق به نجات و حفظ نظام گندیده خود گردیدند اما هیچ گاه نمی‌توانند این جنایت تاریخی را از ذهن مردم ما و به ویژه جوانان مبارز و آگاه از بین ببرند.

همانطور که شاهد هستیم، امروز پس از گذشت بیش از سی سال از این جنایات ددمنشانه، هنوز انسان‌های آگاه و مبارزی هستند که اثرات شکنجه‌های قرون وسطایی و وحشیانه را پس از این همه سال بر تن دارند و در هر جایی که هستند به افشاگری این نسل کشی تاریخی رژیم دار و شکنجه می‌پردازند. چنانچه در قسمتی از کتاب گفت و گوهای زندان شماره ۲، صفحه ۲۵، توسط "جمعی از زندانیان سیاسی زن" در افشای جنایات و نسل کشی رژیم جمهوری اسلامی چنین آمده است: "در سال ۱۳۶۰ زندانیان پسر و دختر دسته جمعی به دادگاه برده می‌شدند و گیلانی بدون دیدن آنها و خواندن متن کیفر خواست، تنها زیر لیست حکم اعدام را امضاء می‌کرد. یکی از این موارد حکم اعدام ۹۶ زندانی بود که با امضای گیلانی به اجراء در آمد. گیلانی عامل اعدام هزاران زندانی، حتی حکم اعدام پسران خود را نیز امضاء کرده بود. اعدام‌ها معمولاً به هنگام شب در تپه‌های اوین، پشت بندها به اجرا در می‌آمد و زندانیان از شمارش تیرهای خلاص به تعداد اعدامی‌ها هر روز پی می‌بردند. در بسیاری از شب‌های شهریور- سنبله- و مهر-میزان- ۱۳۶۰ زندانیان بند ۲۴۶ زنان، ۱۲۰ تیر خلاص را شمارش کردند".

و یا در جایی دیگر محمد هشی یکی دیگر از بازماندگان زندانیان سیاسی دهه ۶۰، در قسمتی از سخنرانی‌های خود در سال ۲۰۱۷ در آمستردام چنین می‌گوید. "از سال ۶۰ به دخترها تجاوز کردند چه قبل از اعدام چه بعد از حکم اعدام، تازه اواسط دهه ۶۰ متوجه شدند که اگر کسی بهش تجاوز شده بگذارند زنده بماند بیشتر باعث رعب و وحشت می‌شود تا کسی که مرده. در زندان به اسم صیغه به زن‌ها تجاوز کردند، بزرگترین جنایت‌های جنسی را در حق زن‌های زندانی در جمهوری اسلامی انجام می‌دادند".

کشتار و شکنجه دهه شصت زندانیان سیاسی در سیاهچال‌های رژیم سرکوبگر حاکم از چنان رذالت و پستی و وحشی‌گری برخوردار بود که یکی از جلادان رژیم به نام رحمانی گفت: "کاری کردیم که اسرائیلی‌ها باید از ما یاد

بگیرند" (گفت و گوهای زندان شماره 3، صفحه 19، گزارش کوتاه از وضعیت زندان‌های ایران نوشته مرجان، فریده و ستاره).

سران و مزدوران رژیم جنایتکار جمهوری اسلامی در سال‌های ۶۰ و به خصوص در قتل عام سال ۶۷ به دستور اربابانشان در زندان‌های کشور چنان گورستانی به راه انداختند که به قول شاعر:

"و گورستانی چندان بی مرز شیار کردند

که بازماندگان را

هنوز از چشم خونابه روان است".

تجمع هر ساله خانواده‌های جانبختگان دهه شصت در گلزار خاوران و گلباران مزار عزیزانشان در شهرهای مختلف ایران با وجود سرکوب‌ها و تهدیدهای کرکسان حاکم نشانگر آنست که این عزیزان تحت هیچ شرایطی جنایت و کشتارهای سراسری کرکسان را بحق به فراموشی نخواهند سپرد و تا مجازات انقلابی عاملان آن یعنی سران نظام سرکوبگر و حامیان بین‌المللی‌شان در دادگاه‌های مردمی از پای نخواهند نشست.

رژیم دار و شکنجه جمهوری اسلامی، پس از چند سال کشتارهای ادامه دار در زندان‌ها در سال ۶۷ و با تأیید خمینی جنایتکار، برای کشتاری دیگر از زندانیان سیاسی، هیأت مرگی از آدمکشان و تبهکارانی را تشکیل داد که دست به کشتار وسیع دیگری از زندانیان سیاسی زدند که هنوز نوجوان بودند و حتی به سن قانونی نرسیده بودند و دوران شکنجه‌های وحشیانه را سپری کرده بودند، همچنین کسانی را که پس از گذراندن دوران حبس‌شان آزاد شده و مشغول زندگی عادی خود بودند. مزدوران رژیم به دستور سران رژیم دوباره بدون هیچ دلیل و مدرکی آنان را دستگیر و روانه زندان‌ها کرده و به جوخه‌های اعدام سپردند و در ادامه این جنون‌ها و وحشی‌گری‌ها برخی از زندان‌ها مانند زندان رشت را آتش زدند و زندانیان را در آن سوزانند.

واقعیت این است که قتل عام جنون‌آمیز زندانیان سیاسی دهه ۶۰ به دست رژیم جنایتکار که نقطه اوج کشتار سیستماتیک، کمونیست‌ها، نیروهای مبارز و آزادیخواهی بود که برای تحقق آرمان‌های انسانی و به وجود آوردن یک جامعه دمکراتیک و آزاد به پاخاسته بودند، بدون دستور اربابان امپریالیستی که آگاهانه نظاره‌گر این پروژه جنایتکارانه برای تداوم و عمر ننگین رژیم وابسته‌شان بودند و اشک تمساح ریخته و خود را مدافع به اصطلاح حقوق بشر و دمکراسی نشان می‌دادند، امکان پذیر نبود.

همانطور که شاهد بودیم قدرت‌های امپریالیستی در سال ۶۷، در حالی که زنان، جوانان و مردم کشور دسته دسته پس از شکنجه‌های وحشیانه به قتل رسیدند و به دنبال پایان پروژه جنگ فرسایشی هشت ساله و کشته شدن بیش از یک میلیون تن از مردم ایران و عراق، به بهانه بازسازی خرابی‌های جنگ با سرمایه‌گذاری‌های جدید به غارت و چپاول دسترنج کارگران و ستمدیدگان پرداخته و با تشدید استثمار و سوجدوئی بی‌اندازه جیب‌های خود را پر کردند.

بنابراین رژیم فاسد جمهوری اسلامی برای تأمین این جنایتکاران جهانی، ضرورت کشتار سراسری زندانیان سیاسی را که از پتانسیل بزرگ مبارزاتی برخوردار بودند و تهدیدی جدی برای امنیت و منافع اربابانشان بود، در رأس برنامه‌های خود قرار داده و با به راه انداختن شنیع‌ترین جنایت‌های بشری، حمام خونی در سراسر کشور به راه انداختند تا بار دیگر چاکری، زبونی و دیوژگی خود را به اربابان سرمایه ثابت کنند و به خیال خام خود چند صباحی به عمر نکبت خود ادامه دهند.

در سالگرد قتل عام زندانیان سیاسی دهه ۶۰، با درس گیری از گذشته و تجارب بسیار تلخ و دردناکی که مردم ما چه در رژیم وابسته شاه و چه در رژیم دارو شکنجه وابسته به امپریالیسم جمهوری اسلامی از سر گذراندند، دیگر نباید اجازه داد که دردها و رنج‌های توصیف ناپذیر تکرار شود.

بنابراین وظیفه ما است که با تمام قواء علیه کشتار و شکنجه این جانیان به پاخیزیم و با ارتباط با خانواده‌های زندانیان سیاسی، عاملان و جنایتکاران کشتار دهه ۶۰، و امر دادخواهی مردم کشورمان را تنها و تنها در یک انقلاب توده‌ئی علیه کلیت رژیم سرکوبگر جمهوری اسلامی و تمام وابستگان منفور آن تحقق بخشیم. وظیفه ما است که آگاهانه با نفوذ سیاست‌های ضد انقلابی امپریالیست‌ها و مزدوران حلقه به گوش آنان به مبارزه و افشاء پرداخته و سلطه جنگ طلبانه، استثمارگرانه و جنایتکارانه آنان را از مردم و کشورمان از بین ببریم و آرمان جان‌های شیفته را پاسخ گو باشیم.

جاودان باد خاطره تمام شهدای به خون خفته خلق!

نابود باد رژیم وابسته به امپریالیسم جمهوری اسلامی

پیروز باد انقلاب! زنده باد سوسیالیسم!

اکبر نوروزی

به نقل از: پیام فدائی، ارگان چریک‌های فدائی خلق ایران شماره ۳۰۱، مهر- میزان- ۱۴۰۳